

μύρια) ανήκουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, 28,8 % (1,800 εκατομμύρ.) εἰς τὴν Ἀμερικήν, 4½ % εἰς τὴν Ἀσίαν, 1,4 % Αυστραλίαν καὶ 0,3 % εἰς τὴν Ἀφρικήν ὅτι 270, 90 καὶ 20 εκατομμύρια ἐπιστολῶν καὶ γραμματοδελτίων. Ἐὰν δὲ πο-

λογισμὸς γενή κατὰ κεφαλήν, εὑρίσκομεν ὅτι ἐν Αὐστραλίᾳ ἔκαστον ἀτομον στόλλει κατ' ἔτος 20 ἐπιστολὰς καὶ γραμματοδέλτια, ἐν Ἀμερικῇ 18, ἐν Εὐρώπῃ 13, ἐν Ἀσίᾳ δὲ καὶ ἐν Ἀφρικῇ οὐδὲ ½ ἐπιστολὴν κατ' ἔτος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Διήγημα. — Τέλος.)

Τὴν ἐσπέραν ἦτο πανσέληνος. Τὰ δυελλάδη νέφη, ἀτινα εἶχον καλύψει τὸν δρίζοντα, γρυλλίζοντα μπεχώρησαν πρὸ τῆς λαμπτᾶς καὶ μεγαλοπρεποῦς τῆς νυκτὸς δεσποίνης. Ἡ διευθύντρια ἐκάθητο εἰς τὴν εἶζοδον τοῦ κήπου ἔχοντα πρὸ ἑστῆς τὸ πλήρες ἀργυρίου ταμεῖον, διπερ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτέραπτεν ἐλαφρῶς, ἥπως διὰ τοῦ ἥχου τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων νομιμάτων τέρψῃ τὴν ἀκούνην τῆς.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου ἔχειν ἀνεγγερθῆ προσωρινὴ σκηνή, ἡς ἡ αὐλαία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀναπετασθῆ. Ἡ δριχτήρα, συγκειμένη ἐκ βιολίου, εὐθυαύλου καὶ τυμπάνου, ἤρχισεν ἥδη νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς καὶ νὰ παρασκευάζεται, διπος κατακηλήσῃ τὰς ἀκοὰς τοῦ δημοσίου. Ἐν τῇ πρώτῃ σειρῇ, ἔνθα ἐκτὸς τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ διλύστοι κύριοι ερήσοντο, ἐπεκράτει ἡ γνώμη ὅτι ἡ μουσικὴ ἦτον ἔλεεινή. Τὸ δημόσιον τῆς δευτέρας σειρᾶς ἔθεωρει αὐτὴν λίαν ἀρμόνικην, οἱ δὲ ἀκροαταὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας σειρᾶς ἦσαν καταγοητευμένοι ἐπὶ τῶν μαγικῶν τόνων.

Ἄφ' οὗ ἡ δριχτήρα ἐπεκράτει τὸ ἔργον τῆς ἐφάνη πρὸ τοῦ παραπετόματος διευθύντης καὶ ποιήσας ὑπόκλισιν, εἶπε, „Ἐχω τὴν τιμὴν ν' ἀναγγέλω εἰς τὸ σεβαστὸν δημόσιον, ὅτι ἀναβάλλεται τὸ δράμα, „Ἡ δεσποινὶς τοῦ φρουρίου“.

Οἱ θεαταὶ τῆς τρίτης σειρᾶς ἤρχισαν νὰ θορυβῶσι.

— Οἱ θάνατος, κύριοι, εἴναι δὲ αἴτιος τῆς ἀναβολῆς ταύτης, εἶπεν ὁ γέρων, ἐν ὃ τὸ ωχρὸν πρόσωπόν του ἐξέφραζεν ἀρρητὸν μελαγχολίαν. Εἶτα ἐξηκολούθησεν. — Άντι τοῦ δράματος ἐν πρώτοις δὲ τραγῳδήσῃ ἡ δεσποινὶς Καρολίνα Μακρῆ τὴν μονῳδίαν „Πρωΐνδας περίπατος θεατρίνας“.

— Εὔχει! ἀνεφώνησεν δὲν ἀνθυπασπιστής.

— Ἐπειτα ἀκολουθεῖ νέα παράστασις τῆς διευθύντριας, καὶ τέλος δὲ ἔχω τὴν τιμὴν . . . νὰ παρουσιάσω ἐν διαυμάσιον παιδίον, τόσον μικρόν, ὅτε μέλις δύναται ἀκόμη μόνον του νὰ σκέπτηται. Ἐν τούτοις, κύριοι, τὸ παιδίον αὐτὸν δὲ τὸ κινήση τὸν διαυμάσμον σας.

Μετ' ἐπιτυχίας ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν της ἡ Καρολίνα, ἥν κατόπιν ἥκοιούμησεν ἡ διευθύντρια, ἥτις εἶχεν ἀφήσει τὴν παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου δέσιν της τινὰ γραῖαν ἥδηποιόν, διπος καλλωπισθῆ ἐξαιρετικῶς τὴν ἐσπέραν ταύτην, διότι πρὸ διλύου εἰς ὑπηρέτης τοῦ στρατῶν εἶχε ζητήσει εἰςτήρια διά τινας ἀξιωματικῶν. — Οὗτοι ἐφάνησαν μετ' διλύον, μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ δὲ Κόμης Χόννιφ, καὶ ἐλαβον θέσιν πλησίον τῆς σκηνῆς ἐντὸς φυλλάδος, ἥν ἐπὶ τῶν προτέρων εἶχε κατὰ παραγγελίαν των καταλάβει διευθύντριας. Οὗτοι ἐξέφρασεν αὐτοῖς τὴν λύπην του ὅτι ἔχασαν τὸ κάλλιστον μέρος τῆς παραστάσεως.

— Λοιπὸν, κύριε ἀνθυπασπιστά — αὐτὴ ἡ Καρολίνα — παρέστησε καὶ τὴν „δεσποινίδα τοῦ φρουρίου“; ἥρωτησε μειδῶν δὲ ταγματάρχης.

— Τὸ δράμα ἀνεβλήθη, ἀπεκρίθη οὗτος γελῶν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ . . .

— Ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ, διέκοψεν αὐτὸν δὲ λοχαγός, ἡ Καρολίνα ἐδρεψε νέας δάρφας, διὰ νὰ στολίσῃ τὸν στέφανον τῆς νεαρᾶς φήμης της, αἵ; . . .

— Ω, ἡτο δελτικωτάτη! ἀνεφώνησεν οὗτος.

— Μαγευτική, γόνησσα καὶ τὰ λουπά, εἶπεν ο ταγματάρχης διαρκῶς γελῶν.

— Σπανίως τηροῦσι τὸ πρόγραμμά των αὐτοὶ οἱ πλάνητες ἥθιστοι, εἶπεν δὲ κόμης χασμώμενος.

— Σήμερον δύως ἔχει καὶ τὴν αἰτίαν του, ὑπέλαβεν διολογάρχος. Χθὲς ἀκόμη ἡ Σωστάνα παρέστησε τὴν „δεσποινίδα τοῦ φρουρίου“ . . .

— Πολὺ ταχέως δύναται νὰ ἀποθάνῃ δὲ ἄνθρωπος, εἶπε στενάζων δι ταγματάρχης.

— Ἡ Σωστάνα εἶχεν εὐφύϊαν καὶ ἐνεποίει πολὺ καληγ ἐντύπωσιν, εἶπεν δὲ λοχαγός.

— Δὲν ὑποροῦσσα νὰ ἐννοήσω πῶς αὐτὴ κατήντησεν εἰς τοιαύτην θέσιν . . .

— Τόσον ἐξαφνα λοιπὸν ἀπέθανεν αὐτὴ ἡ κυρία; ἥρωτησεν δὲ κόμης.

— Ητοκτόνησεν, ἀπήντησεν δὲ ταγματάρχης. Λέγουν ὅτι αἰτία τοῦ λυπηροῦ ουμβάντος εἴναι περιφρόνησις τοῦ ἔρωτός της . . . ἀπιστία τοῦ ἐραστοῦ . . .

— Ἀλλοίμονον ἀν πᾶσα λησμονούμενη ἐρωμένη ητοκτόνει! εἶπεν δὲ λοχαρδὸς γελῶν, στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν ἀνθυπασπιστὴν ἐψιλύρισεν εἰς τὸ οὖς του — Τοιούτο τι μὴ φοβήσαι ἐκ μέρους τῆς Καρολίνας.

— Ο Κόμης Χόννιφ, δεῖται κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην περὶ τῆς αὐτόχειρος εἰχείς γενίεν κάτωχρος, περιετυγχθῆ διγῶν εἰς τὸν μανδύαν του καὶ σύνους ἐβλεπεν ἀτενδός πρὸ ἑαυτοῦ.

— Μετὰ μακρὰν σιγήν εἶπεν ἐπὶ τέλους. — Εἶνε καιρὸς ν' ἀναχωρήσω, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψω μὲ τὴν προεχεῖ ἀμάξοστοιχίαν εἰς τὸν στρατῶνα.

— Τώρα θὰ παρουσιάσουν ἔνα διαυμάσιον παιδίον, καθὼς λέγει δὲν ἀνθυπασπιστής, εἶπε γελῶν δι ταγματάρχης.

— Μείνετε ἀδύρη διλήγον, διὰ νὰ θωμαίνεις τοῦ, καύριε κόμη, εἴπεται σᾶς συναδείων καὶ ἔγω.

— Η αὐλαία ἀνεπτάσθη καὶ δὲ Θεόφιλος ἀνέβη ἐπὶ τῆς σκηνῆς φέρων ἐνδύματα ἀνηγράνου. Εἰς τὸν βοαχίονάς του ἐκράτει μικρὸν πλάσμα. — Εγάσαμεν διλού δρόμο μας, ἔλεγεν ἐν προεποιημένη ἀπελπισίᾳ, κανένα μονοπάτι δὲν φαίνεται, γύρω μας εἶνε ἄγρια βουνά, καὶ φοβεράχαράδραι. Μόνον τὶς φλάσιον σου, παιδάκι μου, μπορεῖ νὰ μᾶς σείσῃ.

— Τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου, διπερ ἐκράτει ἥδη εἰς τὴν κεῖρά του δι κόμης Χόννιφ, κατέπεσε καὶ κατεμράσθη ἐπὶ τὸν ἐδάφους, αὐτὸς δὲ ἀκίνητος καὶ πειλιδός ἐβλεπεν δισκαρδαμυκτει τὸ παιδίον, διπερ ἀφήκεν ἥδη διὰ τῶν βραχίονων του δ Θεόφιλος.

— Εἶχον ἐνδύσει τὴν Ἰωσηφίναν βραχύτατον, πρασινοκίτρινον ἐνδύμα, βροδοβιαφεῖς περικηνούμιδας, εἰς τὸν πόδας της ἐφερε πέδιλα ἐκ χρυσοχάρτου καὶ ἐπὶ τῶν βοστρύχων της στέφανον ἐκ λευκῶν καλύκων δρόδων. Ἐν τούτοις τὸ ἐρατεινὸν πρόσωπόν της ἐναλαδέ ἐγίνετο ἐρυθρόν καὶ ωχρόν, ἐκ δὲ τῶν ειρυνθέντων διφαλμόν ἀνεπέμπτε πλόξει πυρετώδους ταραχῆς.

— Φαίνεται δίσκημος, εἶπε μετὰ φόβου στρεφομένη πρὸς τὸν φίλον της. Οὗτος δὲ γινώσκων τὸ πρόγραμμά του ἐξηγολούμησε.

— Εἶμαι κατάκοπος καὶ ἐξηγητημένος ἀπὸ τὸν φόβον μου, Ἰωσηφίνα. Ἀρχισε τώρα νὰ παίξῃς μὲ τὶς φλάσιον, εἶπεν ἵκετευτικῶς καὶ ἔτενεν αὐτῇ τὸ μικρὸν δργανον.

— Παιξε, παιξε!

— Πλάμε νὰ φύγωμε! ἐφώνησεν δὲ μικρὰ καὶ ὑψωσε πρὸς αὐτὸν τὸν βραχίονάς της.

— Ο Θεόφιλος ἔκλινε πρὸ αὐτῆς τὸ ἐν γόνῳ καὶ λαβών τὸ τρέμον σῶμα εἰς τὸν βραχίονάς του, ἀνεφώνησε μόλις συγκρατούμενος. — Ἰωσηφίνα μου, δὲν παίξῃς δὲν διῆσης ποῦ σὲ παρακαλῶ, εἶπε, καὶ τὴν ἀδημονίαν, ἥτις ἐπίειζε τὸ στήθος του, ἐξέφραζεν δὲ τρέμουσα φωνή του.

— Θὰ πεδάνῃς . . . εἶπεν δὲ κόμης ἡ Ἰωσηφίνα ἀνορθοῦσα τὴν κεφαλήν της καὶ βρέπουσα μετὰ στοργῆς τὸν Θεόφιλον, καὶ ἀν πεδάνγες, δὲν διὰ μπορῆς νάρχεσαι τεμένα, τὰν σὲ φωνάζω . . . ποτὲ . . . τὰν τὴν . . .

— Ναι, ναι, Ἰωσηφίνα μου, τὴν διέκοψεν οὗτος μετὰ λυγμῶν.

— Εγώ δὲν θέλω νὰ πεδάνῃς, εἶπεν δὲ μικρὰ κόρη.

Μετὰ στεναγμοῦ ἀνακουφίσεως ἔθηκεν δὲ Θεόφιλος τὸ φλάσιον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰωσηφίνας καὶ εἶτα λύσας ἀπὸ τῆς ζώνης του τὸ ταμπουρίνι, ἤρχισε νὰ κρούῃ ἐλαφρῶς τοὺς κωδωνίσκους του. Ἀλλ' ἡ μικρὰ κόρη, ἀφ' οῦ μηχανούδης ἐφερε τὸ δργανον εἰς τὰ χεῖλη της, καταληφθεῖσα ὑπὸ ρίγους τὸ ἀπέθανεν αὖθις λέγουσα. — Δὲν μπορῶ . . . μὴ κχυπάς καὶ σὺ τὸ ταμπουρίνι . . . μὲ πονεῖ . . . ἔδει τὸ κεφάλι μου . . . ἄχ . . . πῶς με πονεῖ!

— Ετέρεξαμε τόσο μακριά, ἐχάσαμε τὸ δρόμο μας, ἤρχισε πάλιν δι Θεόφιλος τρέμων ἐκ τοῦ φόβου, διότι συγκρόνως ἤκουσεν ἐκ τῶν παρα-

σκηνών τούς φοβερούς λόγους τῆς συζύγου του: — ἀτιμασθήκαμε, ἐγίναμε περιγέλοιο!

Τὸ δημόσιον ἔδειρησε τὴν σκηνὴν ταύτην ὡς ἔξεπίτηδες προετοιμασθεῖσαν, διὰ ν' αὐλένητης ή ἀνυπομονησία αὐτοῦ, ὅπως ὀκούσῃ τὸ φῆμα τῆς μικρᾶς κόρης. Ἀλλ' ὅτε αὗτη ἐκ δευτέρου ἀπώλησε μακράν τῆς τὸ φλάσιο, ἡγέρθη ταραχὴ εἰς ὅλας τὰς σειρὰς καὶ οἱ μὲν ἐφώνουν „τὸ παιδὶ φοβεῖται“, οἱ δὲ „ἡ μικρὴ δὲν δέλει νὰ παιέν“. Ἐπειτα ἐπῆλθε πάλιν ἐπὶ τινας στιγμὰς βαθεῖα σιγῇ καὶ αἴφνης ἡκούσθη φωνὴ ἀηδόνος ἐκ τοῦ απομεμακρυσμένου μέρους τοῦ κήπου.

“Η Ἰωσηφίνα, ἡτις εἶχε περιπλακῆ εἰς τὸν σχεδὸν τὰς αἰσθήσεις του ἀπολέσαντα προστάτην της, ἀπέσυρε μετὰ χειρονομίας φαιδρᾶς ἐκπλήξεως τοὺς βραχίονάς της ἀπ' αὐτοῦ καὶ προέβη, προεκτικῶς ἀκρωμένη, βήματά τινα. Τοσάντη δὲ σιγῇ ἐπεκράτει, ὥστε ἡκούσετο καὶ διάφορος τριγμὸς τῶν ἐκ χρυσοχόρτου πεδίων τῆς.

Καὶ πάλιν ἡκούσθη ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος.

— Τὸ πουλάκι . . . δὲ . . . εἶναι τὸ ίδιο πουλάκι, ποῦ τραγούδησε ἀκόμη μιὰ φορά σήμερα! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωσηφίνα, βλέπουσα τὸν Θεόφιλον μετὸ μειδάματος.

“Η ἀηδὼν ἔξεπεμψε καὶ τρίτον τόνον, εἰς τοῦτον δὲ ἀπεκρίθη διὰ τοῦ ὄργανου ἡ Ἰωσηφίνα.

Τὸ πτηνὸν νομίσαν, φαίνεται, ὅτι ἀντίπαλός τις αὐτοῦ ἐν τῷ κήπῳ ἦρχε νὰ ἄρῃ, ἀνέλαβε μετὸ λιγυρᾶς φωνῆς τὸν ἀγώνα.

“Η μικρὰ κόρη εἶχε λησμονήσεις ὅλον τὸν περὶ αὐτὴν κόσμον. — Οἱ τόνοι τοῦ ὄργανου τῆς, οἱ ἥσηις ἑκεῖνοι, οἵτινες ὁμοίαζον μᾶλλον μὲ τὴν θωπείαν ἡδείας φωνῆς καὶ δὲ μὲν ἡκούσοντα ὡς φαιδρᾶς γέλως, ἀλλοτε δὲ πάλιν ἔτρεμον καὶ συναφωμοιοῦντο μὲ πικρούς κλαυθμούς κατεσπόρατον τὴν καρδίαν τοῦ ἀκροατοῦ. Αἴφνης κατέπεσε τὸ ἀστημόνιον δραγμῶν τῶν χειρῶν τῆς Ἰωσηφίνας. ‘Ο Θεόφιλος, δεῖται γονυτετῆς καὶ ἔνθους εἶχεν ἀκροασθῆτο τὸ φῆμα τῆς, ὡρμησε καὶ ἐδέχθη τὴν κλονιζομένην κόρην εἰς τὰς ἀγκαλίας του. Αἱ ζωηραὶ χειροκροτήσεις τῶν παρισταμένων ἐπανεῦλημένως ἡγάγκασαν αὐτὸν νὰ ἔξελθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπως φέρῃ τὴν κόρην ἐπὶ τῶν βραχιών του, οὐδεὶς δὲ ἐκ τοῦ πλεύθους ἐμάρτυσε ὅτι τὸ ἀτυχὲς κοράσιον εἶχε λιποθυμήσει βαρέως.

* * *

“Ἐν τινι ἀπομεμακρυσμένη γωνίᾳ τοῦ κήπου ἐκάθητο ἐπὶ τινος θρανίου ἡ κόρης Χόννιφ. ‘Ἐδιλβε τὰς χειρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῆς καρδίας του καὶ ἔτεινεν αὐτὰς ἔπειτα πρὸς τὸν οὐρανόν. „Τὸ τέκνον μου! . . . ἡ Ἰωσηφίνα μου! ἀνέκραξε τρέμων! Βεβαίως πλησίον του δὲ ἦσε καὶ ἡ μήτηρ! Ἐνέρθη . . . ἐπὶ τέλους εὑρέθη!“ Ἐνώπιον του παρέστη ἡ εἰκὼν τῆς ἔρωμένης του, ὅπως εἶχεν ἐντυπωθῆ ἀυτῇ εἰς τὴν καρδίαν του διε ἔχειν ἰδεῖ πράτην φοράν τὴν Μαρίαν Βολέβσκαν εἰς τὸ ἴπποδρόμιον. Τὴν ἐσπέραν ἔκεινην ἐφόρει αὐτῇ μακρὸν κυανοῦν ἔνδυμα, ἐπὶ τῆς μελαίνης ιώμης της ἵππευτικὸν πῖλον, δὲν αὐτὸν δὲ κυανοῦν πέπλος ἐκάλυπτε τὸ ἔρατεινόν καὶ ἀδύον πρόσωπόν της. Καὶ πάλιν ἐνεδυμήθη τὸς λόγους κακοήθους τινός, δεῖται κατ' ἔκεινην τὴν ἐσπέραν ἐκάθητο πλησίον του καὶ τῷ εἶπε:

— ‘Η Βολέβσκα δὲν εἶναι σχημη.

Μετὰ βδελυγίας εἶχεν ἀκούσει τότε τοὺς λόγους τούτους δι Χόννιφ, προεβλεψε δὲ μετ' οἴκου καὶ συμπαθείας τὸ θελκτικὸν πλάσμα ἐν τῷ ἴπποδρομίῳ. Μετ' εὐγενοῦς ἀφελείας ἀδήνης ἡ Μαρία τὸν ἄγριον ἵππον, προθύμως ὑπακούοντα εἰς ὅλας τὰς κινήσεις τῆς μικρᾶς χειρὸς της. ‘Οπόσον ἀρμονικαὶ ἦσαν ὅλαις αἱ κινήσεις της, ἀφ' ὃν ἔλευπε πᾶν ἔγγος προκλητικῆς φιλαρεσκείας. Αὐτὲς δὲ ἀγγελούσιτόν τοι τὰς κινήσεις της, ἀφ' ὃν μέλλουν ἀλλού ἔστι τὰς κινήσεις αἰσχροῦ τινος γυναικοῦ ἢ κεφάλαιον, μέλλον τοῦ μεταβεῖται ἀπὸ χειρὸς εἰς τόπον, ἔως δου . . . οὐδεὶς μήτρης λοιπὸν θέλων νὰ σώσῃ τὸ θελκτικὸν αὐτὸν πλάσμα ἀπὸ τῆς ἀβύσσου! ‘Ο θεὸς ἔσωσεν αὐτήν καὶ διάσατος κατέστρεψεν ὅλα τὰ σχέδια τῆς μεγαίρας, ὀπροδοκήτως ἀποθανούσης.

“Ολοι οἱ φύληδοι περιεκύλωσαν ἡδη τὴν ἀπομονωθεῖσαν Μαρίαν προεπαύθησεν ἐκ παντὸς τρόπου γὰ σύρωσιν αὐτὴν εἰς τὴν διαφθοράν, ἀλλ' αὐτὴν ἀπέκτησεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χόννιφ φίλον καὶ σύμβουλον, εἰς δὲ ὑπήκοους μετὸ παιδικῆς εὐπειθείας. ‘Εξ ὅλων τῶν λατρευτῶν της προετίμα αὐτοῦ, καίτοι οὔτε ἐπὶ καλλονῆ, οὔτε ἐπὶ πλούτῳ ἐπὶ τῶν ἀλλων διακριτικῶν. Βαθμηδὸν χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆ ἀνεπιχθόνιον ἀμοιβαῖος αὐτῶν ἔρως, τὰς εὐτυχεστάτας δὲ στιγμὰς τοῦ βίου των διήλθον ἐν τῷ μικρῷ οἴκουσιν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

‘Ἐγεννήθη ἡ Ἰωσηφίνα.

Διὰ παντὸς τρόπου προεπάλιησεν δι Χόννιφ, ὅπως ἡ μήτηρ καὶ τὸ παιδίον οὐδενὸς στερήθησιν, ἀλλὰ μᾶλλον ζήσωσι σχεδὸν ἐν πολυτελείᾳ. ‘Ἐν τούτοις μετ' διήλον ἔξηντληνθησαν οἱ πάροι του, τὸ δὲ φάσμα τῶν τυκογλυφικῶν δανείων τὸν ἐπλησίασε καὶ ἡγούχη πρὸ αὐτοῦ ἢ ἀβύσσος τῆς

ἀτιμίας. Τότε κατέφυγε εἰς τὸ ἔσχατον μέσον πρὸς σωτηρίαν καὶ ἡμέραν τινά, φαιδρὸς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἐν τῇ καρδίᾳ ἐγκρύπτων δρορητὸν ἄλγος ἡστάσθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Μαρίαν καὶ τὴν Ἰωσηφίνων του, — καὶ ἀπῆλθεν ὅπως μηνηστευθῆ μετὰ τινος ἀριστοκράτιδος. Οὐδένα ἐρωτικὸν παλμὸν εἶχε διὰ τὴν μηνηστήν του — ητοις μόνον πλούσιον. ἔμελλε νὰ καταστήσῃ αὐτόν· ἡ καρδία του εἶχε παραμείνει παρὰ τῇ ἐρωμένῃ καὶ τῷ τέκνῳ του.

“Οτε μίαν ἡμέραν μετὰ τὸν ἀρραβωνά του δι Χόννιφ ἤλθεν εἰς τὸν οἴκουσκον, ζητῶν τὴν εὐτυχίαν του, εὗρε μὲν πάντα δὲ τινας πλάσματα· τὰ πλούσια ἐνδύματα, τὰ πυλότυμα κοσμήματα καὶ τὸ διάφορα ἀθύρματα τῆς Ἰωσηφίνας, δὲν δὲ Μαρία καὶ τὸ τέκνον της ἔλειπον. Ἐπί τινος ἔδρας μόνον εἶχεν εἰς τὸν πατρὸς προστάλωμένους ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν πατέρα της ἐπίσης παρατηροῦσαν αὐτὸν κατὰ παραδόξουν τρόπον. Η καρδία του ἐπάλλιες σφοδρῶς. ‘Η Μαρία Βολέβσκα ἦτο λοιπὸν ἔδω καὶ ἡνελον νὰ μποτάλωσιν εἰς δοκιμασίαν; Καὶ δὲν ἀνεῦρε μὲν ἐν τῷ προγράμματι τὸ ὄνομά της, ἐν τούτοις αὐτῇ μεταφραστοῦ αὐτὸν ἐφάνη μετ' διήλον ἵππευτον αὐτὸν πίπον πατέσθανεν ἀποτονομάστου τόλμης ὑπερβαίνουσα καὶ τὰ κινδυνωδέστερα καλύματα. Τότε ἡγέρθη ἡ μηνηστή του καὶ δράξα τὸν βραχίονα του, εἶπε σαρκαστικῶς γελῶσα· — ‘Μπά, αὐτὸν τὸν ἔδω! ἀπέλθωμεν! — Καὶ ἀπῆλθον. Μετ' διήλας ἡμέρας ἐτελέσθη δι γέμοις, μετ' αὖτις δοκιμασίαν; Καὶ δὲν ἀνεῦρε μὲν ἐν τῷ πυριφικὸν ζεῦγος ἐταξίδευσεν εἰς διαφόρους πόλεις. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν μηνῶν ἔμαθεν δι Χόννιφ διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Μαρία καταπεσοῦσα τοῦ πίπου, τόσον βαρέως ἐτραματίσθη, ὥστε διὰ παντὸς τῇ ἐκείνησθη τὸ στάδιον τοῦτο. ‘Ο Χόννιφ γισθάνθη διὰ αὐτὸν ἦτον ἡ αὐτία τοῦ δυστυχήματος . . .

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ὀλίγων τούτων πλανήτων ὑγεύρισκε πάλιν τὴν Μαρίαν καὶ τὸ τέκνον του. ‘Οπόσα δεινὸν ἄρρεγε καὶ ὄπόσας δοκιμασίας διὰ μέστησαν τὸ προσφιλῆ δύτα κατὰ τὸ μακρὰ τοῦ χωρισμοῦ ἔτη! Πόσον δυστυχής εἶχε καὶ αὐτὸς κατανήσει εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἀριστοκράτιδος ἐκείνης, ἡτοις ὀνομάζετο σύζυγός του. Πόσον ἐπεδύμει ν' ἀνεύρῃ ἡδη τὰ ἀχρι τούδε ἀπολαβότα διεωρύμενα εἶκεντα πλάσματα . . . Εἰς τὴν ἀνάμνησιν διλων εὐθανάτων προστατεύεις της παρέστησεν πολλεῖς πατέρων μηνῶν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐφάνη ἡ Μαρία, καθιπταμένη ἐπ τοῦ διχανοῦς καὶ ἀστέρευτος στερεωμάτος. ‘Εφόρει τὸ αὐτὸν λευκὸν ἔνδυμα, διὰ δὲ τῆς διαφανοῦς καὶ λεπτοφυοῦς χειρὸς της ἔνευεν αὐτῷ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ . . . ‘Ο κόμης ἀνεπτύθησε καὶ ἡ διπτασία ἐξηφανίσθη. — ‘Τι σμαίνει τοῦτο; Μήπως ἀπέδωσεν ἡ Μαρία; ήρωτά τούτων. Κατῆλθεν ἄφα γε, ἵνα μοι εἴπῃ νὰ μη λησμονῶ μακρότερον τὴν Ἰωσηφίναν μου; ‘Ω, ἀδύνατον, δὲν ἀπέδωσεν ἡ Μαρία.

‘Ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῆς Καρολίνας ἡ Ἰωσηφίνα ἐπάιασε κατὰ τὸ θανότου . . . παρὰ τὴν κιλίνην αὐτῆς ἴστατο δὲ ἱερὸς τῆς μικρᾶς πόλεως, ἐν τινὶ τοις δὲ γωνίᾳ ἔκλαισε σωπηλῶς ἡ νεαρὰ ἡθοποιός. Αἴφνης ἡγούχη ηδη καὶ εἰςῆλθεν ἐκ κόμης Χόννιφ δρμητικῶς εἰς τὸ δωμάτιον. ‘Η ἔψις του ἦτο παρηλλαγμένη καὶ διὰ τὸν οὐρανόν εἴπερεν. ‘Ἐγουναπέτησε πρὸ τῆς κιλίνης, περιέκλεισε τὸν Ἰωσηφίναν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἐκάλυψε δι' ασπασμῶν τὸ ἀσπάρυνον σῶμά της.

— Ποια εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ παιδίου, ιατρέ; ήρωτησε τέλος ἐν ἀγωνίᾳ τὸν ἀσκηπίου μάρη.

Οὗτος ἀπορῶν ἐπὶ τῇ διαγωγῇ τοῦ κόμητος καὶ ἀγνοῶν ποῦ ν' ἀποδῶσῃ αὐτὴν, εἶπεν. — ‘Η κατάστασις τοῦ παιδίου, κύριε κόμη, εἶναι ἀπελπιστική.

— ‘Ἀπελπιστική! ‘Ω, ἡ Ἰωσηφίνα — τέκνον μου. Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου; ήρωτησε βλέπων ἀγρίως πέριξ του. Μαρία! Μαρία!

‘Η Καρολίνα πλησιάσασα τὸν κόμητα εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. — ‘Ο Διευθυντής μοι εἶπεν διὰ την μηνηστήν του πατέρα της πόλεως Α . . .

Εἰς τὸ ἀκούσμα τοῦτο δι κόμης ἔξεπεμψεν διεῖσταν κραυγὴν καὶ ἡ κεφαλὴ του κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ ἀκρου τῆς κιλίνης.

— Φωτεινή . . . καλή μου Φωτεινή . . . ἐψιδύρισεν ἡ Ἰωσηφίνα,

πρέπει νὰ σέβωμαι τὰ χέρια σου . . . τίμια καὶ δουλεύουν πολὺ . . . ναὶ . . . θὰ σε ἀγαπῶ, Φωτεινή. — . . . Δόσε με τώρα τὴν ἀσχημη κάλτσα . . . θὰ τὴν φέψω . . . Όχι, θαὶ . . . ἔγω δὲν θέλω καλλιτέχνις . . . καθὼς λέγουν . . . θὰ παιζώ φλάσουτο . . . τὸν θέλω . . . θὰ μ' ἀφήσῃς, Φωτεινή, . . . β' στεραὶ πόλη τὴν δουλειὰ . . . ναὶ . . .; Περαιτέρω δὲν ἡκούσθησαν ἄλλοι λόγοι, ἀλλὰ τὰ καίνοτα χείλη ἀπαύστως ἐκινοῦντο χωρὶς νὰ ἐκπέμψωσιν ἔναρδρόν τινα λέξην.

— Ιωσηφίνα μου! Ιωσηφίνα, μεῖνε σὺ κοντά μου, . . . μεῖνε μαζῆ μου! ἀνεφέρνει στενάζων δέ τον Χόννιφ. — Ιατρέ, σᾶσσε μου τὸ τέκνον μου! ἔκραμγάζεν ἀπειπιστικῶς.

— Τὸ ἀπειπιστικῶν προεκλήνητο εἴτε μπό μπερβολικῆς φυχικῆς ταραχῆς, εἴτε μπό μεγάλης σωματικῆς κοπώσεως, ἀπεκρίθη ἐν συγκινήσει ο ιατρός.

— Ή καρδία τοῦ παιδίου, κύριε άστρη, προεβλήθη μπό παραλύσεως καὶ — δὲν μπάρχει σωτηρία.

— Ἀκούσε, κτυποῦνε τὰ κουδουνάκια τὸ ταμπουρίνι! ἐφώνησεν ἡδηγή τὴν Ιωσηφίνα, κτυποῦνε μέσα τὸ χόμια . . . ή μητέρα σηκώνεται. Ω, ἔγω τὲ ἡξερα ποῦ θὰ μ' ἀκούσῃ. Μητερίσσα μου! Οἱ βραχίονές της ὑψώθησαν ὥσει δελοντες νὰ περιπτύξωσι τὴν μητέρα καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ νάτου τοῦ δολούζοντος ἀνδρός, δεῖται ἀνάισθητος σχεδὸν ἐκ τοῦ ἄλγους σχεδὸν εἶχε καλύψει αὐτὴν δὰ τοῦ σώματός του.

— Ιωσηφίνα, ἔκραμγάζεν, Ιωσηφίνα!

Οἱ δρθαλμοὶ αὐτῆς ἡγούμενοι βραδέως.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις, Ιωσηφίνα μου;

Ἐλαφρὸν μειδάμα συνέστειλε τὸ ὀχρὸν στόμα της. — Εσὺ εἶσαι . . . πατέρα . . . δὲν σὲ βλέπω . . . εἶναι τόσο σκοτεινὰ . . . δμὰ ἔρω τὴ φωνή σου . . . Πάρε με, πατέρα, . . . τὸν πρῶτα . . . τὸν ἀγκαλιά σου, ἐψιθύρισαν τὰ ἡδη ἀποφυγρανόμενα χεῖλη.

Ἐλαύσε τὸ τέκνον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ περιεπάτησε κλονιζόμενος τῆς κάλεσης εἰς τὸ δωμάτιον.

— Αχ . . . τί καλὰ εἶναι ἔτση . . . καλὴ νύχτα, πατέρα, καλὴ νύχτα.

Οἱ ιατρὸς ἔκήτασε τὸν σφυγμὸν εἰχε παύσει. Τότε ἀφῆσε τὴν χεῖρα καὶ ἔφερε τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν κλίνην. Οἱ κόμης ἥρπασε σπασμοδικῶς τὰς χεῖρας τοῦ ιατροῦ, κιείστος ἡδη ἡρέμως τοὺς δρθαλμοὺς τῆς νεκρᾶς κόρης, καὶ τὸν ἡρώτησε.

— Τὸ παιδί, ιατρέ . . .;

Εἶναι τώρα πλησίον τῆς μητρός του, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἀφωνος κατέπεσεν δὲ κόμης Χόννιφ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ τέκνου του . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡκούσθησαν ζωηρὰ χειροκροτήματα διὰ τὸν Θεόφιλον, δεῖται μετὸν τοῦ Πιερρότου εἶχε παραστῆσει κωμικὸν τι γύμνασμα.

(κατὰ τὸ γερμανικόν).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— "Οτε ἐξερράγη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις αἱ γερμανικαὶ κυβερνήσεις τῶν παραρρηνίων Χωρῶν ἐξέδωκαν διατάγματα, δι' ᾧ ἀπήγορεντο πᾶσα πολιτικὴ συζήτησις ἢ διαλέξις ἐν τοῖς καφενεῖσι καὶ ξενοδοχεῖοις. Ἐν τούτοις οἱ διαμάντες ἐνδέξαντο τὴν ἀπαγόρευσιν συνηψαν ζωηρὰν πολιτικὴν διμιάν, ὅτε δὲ ἐξενδόχος πλησιάσας τοῖς ἀνέμυησε τὴν διαταγῆν.

— Πῶς; εἶπον δργύλως ἐκεῖνοι, δὲν πρέπει λοιπὸν καὶ νὰ διμιάλημεν;

— Όχι, ἀπήγνησεν δὲ ἐξενδόχος, ἀλλὰ μόνον νὰ τρώγητε καὶ νὰ πίνητε.

— Άλλα πῶς λοιπὸν θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ ζῆτα; — Διὰ τῆς πληρωμῆς, κύριοι, διὰ τῆς πληρωμῆς!

— Ο διάσημος ἄγγελος ιστορικὸς Μακάλευ ἔξυρίζετο μόνος του.

‘Ημέραν πινά ἐπλήγωσε τὴν χεῖρα του καὶ ἡναγκάσθη να προσκαλέσῃ τὸν κουρέα. Ἀφ' οὗ οὗτος ἔξετέλεσε τὸ ἔργον του, τὸν ἡρώτησεν δὲ κακῶλευ πόσα τῷ ὀφειλε. ‘Ο κουρεὺς ἀπήγνησεν, δσα λαμβάνει, κύριε, τὸ ἀπομονο, τὸ δόπιον συνήψως σᾶς ξυρίζει. — ‘Ἐν τοιάυτη περιπτώσει, εἶπεν δὲ ιστορικός, σταθῆτε νὸ κάμω αὖτις μίαν ἐγκοπήν ἐφ' ἐκάστης παρειᾶς σας.

Ἐνψυχης κρίσις. Λουδοβίκος δὲ ΙΔ'. ἐστήχουργει πολλάκις· δτε δὲ ημέραν πινά ἐχει καλκεύσει πάλιν στίχους τινάς, ἐπέδειξεν αὐτοὺς τῷ Βουαλῷ καὶ ἔκήτησε νὰ μάθῃ τὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν του. — Καθὼς βλέπω, ἀπήγνησεν δὲ εὐφυῆς ποιητής, δσα εἶναι δυνατὰ εἰς τὴν Υμετέραν Μεγαλειότητα, διέτι ίδοιν, ηθελήσατε ἀπαξ νὰ κάρητε κακοὺς στίχους καὶ τὸ ἐπειτύχατε καδ' δλοκληρίαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

τοῦ

ΣΟΠΕΓΧΑΟΥΕΡ.

Πόσον σπουδαιοτέρα ἥθελεν εἶσθαι, ή ίστορία, ἐὰν τὸ γένος ἡμῶν δὲν ἴστο τόσον ἔμπλεων φεύδους καὶ φαιδότητος, δσον δυστυχῶς εἶνε.

* * *

Δικαίως ἐξελέγη ἡ καρδία, τὸ primum mobile τοῦτο τοῦ ζωϊκοῦ βίου, ὡς σύμβολον ἡ μᾶλλον ὡς συνώνυμον τῆς θελήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διάνοιαν, ητίς εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν κεφαλήν. Πᾶν δὲ τι ἀναφέρεται καὶ ἀνήκει εἰς τὴν θελήσιν, οἷον εὐχή, πάθος, χαρά, ἀλγος, ἀγαθότης, κακία, ἀποδίδεται εἰς τὴν καρδίαν. Διὰ τοῦτο λέγομεν: ἔχει κακὴν καρδίαν — αὐτὸ δὲ τοῦ τραῦμα εἰς τὴν καρδίαν του — ή καρδία του σπαράσσεται — συνετρίβη ἡ καρδία του — ή καρδία μου σκιρτᾶ ἐκ χαρᾶς — τίς δύναται νὰ δεῖδη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου; — εἶναι ἀγαθός τὴν καρδίαν — σκληροκάρδιος — δὲν ἔχει καρδίαν — ἔχει γενναίαν, ἀνανδρὸν καρδίαν κλπ. κλπ. Ιδίᾳ δὲ αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις δνομάζονται μποθεσεις τῆς καρδίας, affaires de coeur, διότι ή γεννετήσιος δρμὴ εἶναι ή ἐστία τῆς θελήσεως. Ο Βύρων ἐν τῷ „Δὸν Ζουάν“ Κεφ. 11, στίχ. 34 σατυρίζει τὰς γυναικαὶς ἔκεινας, αἴτινες ἀντὶ νὰ ἔχωσι τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν, φέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλήν. Ἀπ' ἐναντίου ή κεφαλὴ χαρακτηρίζει πᾶν δὲ αὐτὸν ἀνάγεται εἰς τὴν γνῶσιν, ἐν-

τεῦθιν, ἀνθρωπος μὲ κεφάλη, νοήμων κεφαλή, κακὴ κεφαλή, χάγω τὴν κεφαλήν μου κλπ. Καρδία τε καὶ κεφαλὴ χαρακτηρίζουσι τὸν δλον ἀνθρωπον, πάντοτε ὅμως ἡ κεφαλὴ εἶναι τὸ δευτερεύον, τὸ παραγόμενον, διότι δὲν εἶναι τὸ κέντρον, ἀλλὰ τὸ τελειότατον ὄργανον τοῦ σώματος. Ἐὰν ἀποθάνῃ ἡρως τις βαλσαμώνουσι τὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἐγκέφαλόν του, τούναντίον δὲ διατηροῦσι τὰ κρανία ποιητῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων.

* * *

‘Η αἰτία τῆς θλίψεως ὡς καὶ τῆς χαρᾶς ἡμῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν ἔγκειται εἰς τὸ πραγματικὸν παρόν, ἀλλ' εἰς ἀφηρημένας ίδεας· αὐταὶ καὶ μόναι καδίστανται ἡμῖν πολλάκις ἀνυπόφοροι, καὶ παρέχουσιν ἡμῖν βασάνους ἀπέναντι τῶν δόπιον μηδαμινὰ εἶναι τὰ σωματικὰ καὶ ζωώδη ἡμῶν παθήματα, ἀφ' οὗ πολλάκις μετὰ τὸν παρέλευσιν αὐτῶν οὐδόλως αἰσθανόμενα τὸ ἐξ αὐτῶν ἀλγος, μάλιστα δὲ καὶ δσάκις πάσχουμεν σφοδράν πνευματικὴν δδύνη προκαλοῦμεν φυσικὰς ἀλγηδόνας, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀποτρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀπ' ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἀλγοῦντες πνευματικῶς τίλλομεν τὴν κορμην, πλήττομεν τὸ στήθος, σπαράσσομεν τὸ πρόσωπον, κυλιόμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ταῦτα πάντα οὐ-